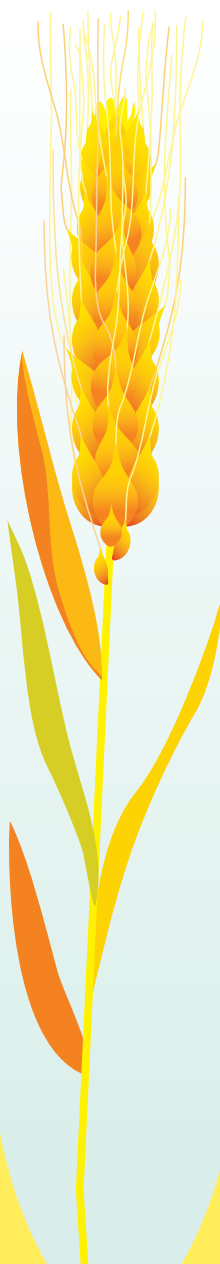

یک دانه هفت صد دانه

(بخشش) کسانی که دارایی خود را در راه خدا انفاق می‌کنند مانند دانه‌ای است که کاشته می‌شود و از آن دانه، هفت خوشه می‌روید و در هر خوشه هم، صد دانه وجود دارد. و خداوند برای هر کس که بخواهد باز آن را دو برابر یا چند برابر می‌کند و خداوند بسیار بخشنده و دانا است. [بقره: ۲۶۱]

بعضی انسان‌ها هر چه بر ثروت و دارایی‌شان اضافه می‌شود باز به نیازمندان و فقیران توجهی ندارند و تمام دارایی و سود خود را صرف زندگی خود می‌کنند. نمونه روشن این گروه شخصی به نام قارون است که کلیدهای گنج‌های او را چند نفر آدم قوی حمل می‌کردند، اما به انسان‌های نیازمند توجهی نداشت. در زمان ما نیز افراد و دولت‌هایی هستند که از ثروت‌اندوزی لذت می‌برند و نسبت به دیگران بی‌تفاوت‌اند.

بعضی انسان‌ها با این که دارایی و سود زیادی ندارند، نسبت به فقیران و نیازمندان احساس مسئولیت می‌کنند و بخشی از پول و دارایی خود را به آن‌ها می‌دهند. نمونه روشن این گروه امام علی، علیه‌السلام، است که هر چند ثروتمند نبود، اما حتی در حال نماز انگشتر خود را به فقیر می‌بخشید. خدای مهربان در این آیه به بخشندگان اشاره می‌کند و کار خوب آن‌ها را با یک مثال بسیار زیبا می‌ستاید. خدای عزیز می‌گوید، هر بخشش و کمکی که انسان در راه خدا،

نسبت به محرومین انجام می‌دهد، مانند دانه‌ای است که در زمین کاشته می‌شود اما این دانه برخلاف دانه‌های دیگر فقط تبدیل به یک خوشه نمی‌شود، بلکه هفت خوشه می‌شود. در هر خوشه هم صد دانه وجود دارد. یعنی کار خوب، برای فرد بخشنده هفت صد برابر خیر و برکت به همراه دارد. بسیاری از افراد هستند که اگر کمک اندکی به آن‌ها بشود می‌توانند رشد کنند و کارهای بزرگی انجام دهند. کودکان بسیار با استعدادی وجود دارند که به خاطر مشکلات مالی نمی‌توانند درس بخوانند. اگر کسی به آن‌ها کمک کند، چه بسا دانشمندان برجسته‌ای شوند و به کشورشان خدمات‌های ارزنده‌ای بکنند. کسانی که چنین کمک‌هایی کنند، نتیجه بخشش آن‌ها صدها برابر می‌شود. ما نیز اگر چه ثروت زیادی نداریم، می‌توانیم با بخشیدن کتاب و چیزهایی که از عهده ما بر می‌آید، به این آیه شریفه عمل کنیم. مثل همان کار زیبایی که در جشن نیکوکاری و جشن عاطفه‌ها انجام می‌دهیم.